

la contra | ENRIC RAMIONET

El laberint grotesc

Convé una revolució que converteixi la nostra relació amb qui ordena la cosa pública en més senzilla, més barata i més ràpida

La vida és un laberint grotesc, va escriure el poeta sense pensar en gestions administratives ni saber de les contrarietats amb les quals es van trobar la Dordie i en David per destinar a turisme rural una part del mas Xifre, un masia del veïnat llagostenc de Bruguera, a tocar del carril bici. Però la frase encaixa perfectament amb el que m'expliquen.

Quasi cinc anys de combat en un laberint burocràtic i una fortuna en tràmits i reformes per convertir un habitatge on viuen deu persones en un habitatge on n'hi viuran dotze, quan s'ocupin les tres habitacions que reserven per a la clientela. La Dordie deixa damunt la taula una enorme estiba de papers i amb aquesta imatge, d'una ullada, s'entenen les seves vicissituds. En David, que és un home de tarannà reflexiu, procura racionalitzar l'experiència i explicar les raons per les quals l'administració esdevé l'embrollat i absurd galimaties que ells han patit durant aquest període, sotmesos com el K kafià de la novel·la a les inextricables lògiques del castell.

M'expliquen que quan l'any 2004 varen sol·licitar informació, els van parlar de la necessitat d'un projecte d'enginyer per obtenir la llicència d'activitats, que mesos després de presentar-lo els varen comunicar que calia, abans, un pla especial en el qual s'inclou el dictamen de set departaments diferents i que té un cost que s'aproxima als 10.000 euros. Que l'Agència Catalana de l'Aigua, per exemple, va trigar 14 mesos a respondre favorablement. Cinc anys de tràmits no es poden resumir en unes frases, però en David ho intenta. Quatre silencis administratius trencats en el darrer moment, desconeixement per part dels tècnics d'una normativa que permet interpretacions i que contínuament es modifica, una legislació sobredimensionada i una actitud de l'administració, en general, extremadament defensiva, sense un bri de complicitat.

Ha estat desesperant, diu la Dordie, que és originària de Chicago i busca l'explica-

En David, la Dordie, la seva filla i el gos, al mas Xifre de Llagostera.

ció en les nostres herències franquistes, mentre en David esmenta la contradicció entre la necessitat de diversificar activitats que té la pagesia i les enormes barres que s'aixequen per impedir-ho. Els reglaments i les normatives són excessivament obscures, el ciutadà està confós i les iniciatives s'afoguen a la primera onada de requeriments.

Convé, afegeix amb convenciment, una revolució que converteixi la nostra relació amb qui ordena la cosa pública en més senzilla, més barata i més ràpida. Ens intercanviem exemples per mostrar que les lògiques administratives adquireixen sovint una vida pròpia que les allunya del seu sentit primigeni i creen un univers paral·lel, aliè a la realitat.

Aquest estat és, contràriament al que s'afirma sovint, un indret amb pocs funcionaris; té un dels percentatges més bai-

xos de la UE, només superior a Portugal o Itàlia i molt lluny de Dinamarca, Suècia o Finlàndia. L'administració, com l'escola o la sanitat, està saturadíssima, i qui sap si per les particularitats de la política catalana, aquí més que enlloc es legisla de forma excessivament temerosa, quasi paranoica, procurant preveure la norma i l'excepció encara que només sigui formalment.

L'administració és ineficient i rígida, em diuen, l'empresa privada persegueix amb més determinació l'eficàcia però la seva única preocupació és el negoci, els comenten jo, i ens perdem pels misteris del món i les criatures que l'habiten per entendre per quina raó costa tant convertir el castell en una administració més ràpida, senzilla i barata, que defensi els interessos col·lectius però tingui veritable vocació de servei.

la columna | JOSEP M. FONALLERAS

Que no esclati

Salt és a totes les portades, a tots els noticiaris. No ha esclatat, encara, una revolta violenta, però sembla com si estiguéssim a un pas de repetir els episodis de ràbia que van viure els francesos fa uns anys, aquella indignació dels barris marginals i perifèrics. La sensació és justament aquesta. Tot comença amb una protesta d'uns veïns exaltats i preocupats per l'augment de la delinqüència. Una protesta que admeto com a lògica però que no podem deixar de considerar, si més no, estranya, atès que tot i ser evident que ha estat preparada a consciència, neix o es presenta sense cap responsabilitat clara, com si fos una erupció sobtada. En algun mitjà he vist fins i tot el terme *funteovejuna*, que ens parla d'una voluntat col·lectiva i, alhora, d'una munió de gent que assumeix l'autoria de manera genèrica i sense un lideratge significatiu. Aquella protesta, antidemocràtica perquè evita el desenvolupament normal de la màxima institució del municipi, es converteix després en un degoteig de reaccions que proclamen la necessitat d'una intensificació del marc legal i de la reacció policial. També comença a haver-hi opinions de tota mena: la més destacada, la que mira de traçar els límits dels roboratoris i de l'augment inusitat de la població immigrant, un aspecte que no es cita de forma explícita però que és a la ment dels manifestants, dels poders polítics i de l'opinió pública. I, més endavant, la reacció, lògica també, d'uns quants immigrants que no estan disposats a ser considerats els responsables directes d'un fet que es planteja com un problema profund sense que es pugui resoldre a la babalà. Més enllà de l'estigma que acompanya Salt aquests dies, més enllà del perill enorme de caure en la demagògia, de negar l'evidència del neguit ciutadà al mateix temps que es consoliden actituds xenòfobes, em penso que cal destacar el tarannà rotund i afable a un temps de l'alcaldesa. No és gens fàcil fer front a una situació així des del respecte a les normes de convivència, lluny del subterfugi i la mentida interessada. És a partir d'aquí que es poden posar els fonaments perquè la tempesta no esclati.

001175-9324680

Ara és l'hora...

Entri com a accionista al primer grup de comunicació en català

Demani més informació:
Truqui al 628 618 604 o envii un correu a: accionistes@elpunt.cat

ULTIMS ESPAIS DISPONIBLES!

fira Jardí

2-3-4 abril 2010

Palau Firal CALONGE - SANT ANTONI

Jardineria - Plantes i flors - Piscines - Maquinària - Decoració...

Organitza: ILLA ESPAIS
Per a més informació i reserves: Tel. 972 21 32 34 firajardi@gmail.com
Col·labora: CREM DE JARDINERIA DE CATALUNYA

SONOR AUDIOFONS
Centre Auditiu Especialitzat

ÉS l'hora de sentir-hi bé!

PHONAK

Gran Via Jaume I, 69-17001 GIRONA
Tel. 972 20 06 64
Vilafant, 8-17600 FIGUERES
Tel. 972 50 93 51
www.sonoraudiofons.com

APROFITEU LA SUBVENCIÓ DE LA GENERALITAT PER A LA RENOVACIÓ D'OBERTURES

TANCAMENTS D'ALUMINI

Solucions!

ORMETAL

972 47 61 27
www.ormetal.es